

91. Az Úr szeme az istenfélőkön nyugszik (Zsolt 32,18)

(Megpihenni vágyom Nálad, Uram: ünnepi csendben, testvéri közösségben)

Imádkozzuk a 150. számú éneket:

Uram, Jézus! Légy velünk, mi egyetlen örömünk!

Nálad nélkül keserűség itt a földön életünk.

Ó egyetlen örömünk, Uram, Jézus légy velünk!

1. A Mindenszentek nagy serege az angyalokkal együtt dicséri *szüntelenül* az Urat. Mi is szeretnénk csatlakozni ehhez a dicsérethez, de mi még nem ismerjük azt az éneket. Akkor viszont a szívből fakadó csenddel, ünnepi csenddel kapcsolódjunk bele mennyei testvéreink közösségébe! **Ahol ugyanis a világ zaja véget ér, ott kezdődik a mennyország csendje.**

Ez az ünnepi csend olyan, mint a kapunyitás előtti csend. A hosszú út megtétele után már megérkeztem, a ház előtt vagyok, már becsengettem, s csendben várakozom: mikor nyílik meg az ajtó? Az Úr Jézus kis időről beszélt tanítványainak: *Rövid idő és viszontlátok engem* (Jn 16,16). Már csak ennek a kis időnek kell elmúlnia. Tehát **türelmesen várakozom, amíg fel nem tárul az ajtó, hogy bemehessek, és együtt lehessenek az én Urammal, Istenemmel.**

2. Addig, amíg nem tárul fel az ajtó, vigasztalásomra van a Zsoltáros üzenete: *Az Úr szeme az istenfélőkön nyugszik, mindazokon, akik az Ő irgalmában bíznak* (Zsolt 32,18). Micsoda nyugalmat sugároz ez a kinyilatkoztatott tanítás! Az én jó Uram rám tekintett, és tekintete megpihent rajtam.

Amennyire csak tudok, próbálok nyugton maradni, hogy az Úr tekintete egyre jobban rám sugározzék! Bár én nem látom Őt, de tudom, hogy Ő lát engemet! Szeretném, hogy minél hosszabban nyugodjék rajtam az Úr tekintete, mintegy megmelegedjen rajtam! Ha napsütkezéskor folytonosan mozgunk, érezzük ugyan a nap melegét, de ha mozdulatlanul maradunk, sokkal többet tudunk magunkba gyűjteni belőle. A nap melegétől átjártság élményét segítségül híva próbáljam elgondolni, hogy átjárja testemet, lelkemet Isten Atyám rám sugárzó tekintete! Itt nemcsak a testemet járja át a meleg, hanem sokkal inkább a lelkemet. Hagyom, hogy *fölmelengesse bennem a fagyost* (vö. Ho. 97,8). Hagyom, hogy a melegével feltűzesítse a szívemet. Csak **azt kívánjam, hogy az Úr tekintete még inkább rajtam nyugodjék!**

3. Mit kell tennem ahhoz, hogy Isten tekintete még jobban rajtam nyugodjék? A Zsoltárostól tanulhatom meg. Ő mondta: *az Úr szeme nyugszik az istenfélőkön*, tehát mindazokon, akik félik Őt. „Szentlélek Úristen, add nekem az istenfélelem ajándékát, hogy még nagyobb tisztelet legyen bennem Isten iránt! Féljek Őt megbántani a legkisebb rossz mozdulattal is, lelkem moccanásával a gondolat vagy a vágy terén. Szeretném, ha még inkább betöltene az istenfélelem Lelke, mert **akkor még jobban rajtam nyugodna az Úr szeme!**”

Most hosszabb csendben szítsam az Isten iránti gyermeki tiszteletemet, szeretetemet, mint az Ő tekintetének befogadására nyiladozó készségemet! Nyújtogassam a kitárulkozásomat! Eközben a lelkemmel érzékelhetem: Isten szerető tekintete *rajtam nyugszik*.

Az istenfélő magatartást így is megfogalmazhatom: „Istenemnek tisztellek Téged, Uram!” Ó, de nagy ajándék az istenfélelem ajándéka! A Szentlélek maga műveli és növeli bennem az Isten iránti tiszteletemet. Engedjek Neki szabad kezét, hadd növelje bennem a tiszteletet és a szeretetet lelkem Ura, Istenem iránt! Minél jobban tágitja a lelkemet, annál több lesz bennem a tisztelet a mennyország Ura iránt. Akkor egyszer csak álmélkodva vehetem észre, hogy a testem ugyan itt van még a kapu előtt, de a lelkem már ott benn, az elválasztó kapun túl, az Úrnál honol! Ott benn azután végtelen tágasság van. **ÉN hagyom, hogy Isten Lelke odavigye az én lelkemet, ahová Ő akarja!**

Hogyan tudom még tovább biztosítani, hogy az Úr szeme rajtam nyugodjék? A Zsoltáros így tanította: *Az Úr szeme nyugszik az istenfélőkön, mindazokon, akik az Ő irgalmában bíznak*. De jó is, hogy amióta elkezdtem gyakorolni a Jézus-imát, már valamelyest megtanultam bízni Isten irgalmában.

Engedem, hogy Istenünk irgalmas szeretete rám harmatozzon, Önmagával beborítson, jóságával betakarjon, és **szeretetével melengessen**.

4. Milyen nagyfokú atyai gyengédség ez, amellyel **Isten Atyám dédelgetni akar engem!** Nem győzők betelni ezzel a gyönyörűséggel, pedig most még csupán *nyugszik* rajtam az Úr tekintete! Milyen lesz az, amikor majd szerető tekintetével magához int, átölel, és úgy dédelget? Most talán már kezdek valamit megsejteni abból, hogy mit jelent az, amikor Isten irgalmaz. Mondjam Neki: „De jó is, hogy irgalmas vagy!” Mondhatom neki személyesebben is a vallomásomat: „de jó, hogy irgalmas vagy hozzám!” Ez az, amikor Isten irgalmáért esedezem. Ez a megbocsátás öröme, a bűneimtől való megtisztulás megkönnyebbülése. Ha ilyen gyönyörűséges lelki kincs az, hogy az Úr szeme rajtam nyugszik, akkor csak könyörögjek még: *Irgalmazz, Uram, irgalmazz, híveidhez légy irgalmas! Kegyes szemed legyen rajtunk, Tebenned van bizodal munk.* (Te Deum, Ho. 276.A). Bízom a Te irgalmadban! Vágyódom arra, hogy még jobban megtapasztaljam irgalmazó, megtisztító szereteted gyönyörűségét!

„Ha méltatlanságom tudatában szégyenkezve le is sütöm a szememet, akkor is tudom, hogy Uram, Te nézel engem, gyermekedet. Tudom, hogy nem az államat érinted meg – mint a szemét lesütő gyermeknek szoktuk, hogy végre nézzen fel ránk –, hanem a szívemet: magadra irányítod a tekintetemet. Bárcsak az én tekintetem is mindig Rajtad nyugodhatna! Bárcsak ne tekintgetnék jobbra-balra, amikor a teremtmények vonzása el akarna téríteni Tőled!”

„**Ez a szó:** »Uram!«, minden varázsszónál hatásosabb! **Újra meg újra összeköt Veled, Akit elismertem életem Urának!** Vajon mikor lesz az már, hogy elszakíthatatlanul, eltéríthetetlenül Benned nyugszik meg az én lelkem, Uram, Istenem? Ez a szó: »Istenem!« **lesz** ugyanis **az a másik abszolút biztos, erős, hatékony imaszó, amely nem enged eltérülni Tőled**. Valahányszor csak kimondom: »Istenem!«, akkor Te – jobban mint a mágnes a vasreszeléket – magadhoz vonzod a szívemet, a szívem tekintét! Boldogan átadom magamat e vonzásnak. Bárcsak sohasem lenne vége! Akkor kimondhatom: **Uram, Istenem, Te vagy az én életem – örökre!** Benned nyugalmat találni: az örök élet boldogságát jelenti számomra.”

Itt, ebben a boldog örök életben kapcsolódik egybe az életem mindazokkal, akik már részesedtek Isten örök életében a Szűzanyával, Szent Józseffel, az angyalokkal és minden szenttel. Micsoda testvéri közösség ez, ahol Istennel lehetek a test és vér közösségben! Hiszen nekem adta Fia testét és véré! Micsoda *communio sanctorum* (szentek közössége) ez, közösség a Szenttel, a végtelen nagy Istennel és mindazokkal, akik Hozzá tartoznak, a szentekkel! Itt már nincs más dolgom, mint örvendezni, szüntelenül örvendezni!

Befejezésül énekeljük örvendezve Isten üzenetét: *Gyermekem, te most már tudod, hogy' szeretlek én!*

Válaszoljunk Neki: *Istenem, szeress még jobban, engem szüntelen!*